

Sub cruce

Ziar săptămânal pentru aprofundarea Evangheliei și a vieții de credință

EDITOR: Preot D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, CANTONUL ZUG

Lucrarea costă 1,50 CHF trimestrial pentru Elveția și 2 CHF pentru străinătate.

Comenzile și întrebările trebuie adresate la: Kuranstalt »Ländli, Oberägeri, Cantonul Zug

Telefon: Oberägeri nr. 4 53 91 . Cont curent poștal: Zurich VIII 4925

Nr. 43, Oberägeri, 20 Octombrie 1940 anul 6

Cuvântul săptămânii: Nu te mulțumi cu faptul că unele lucruri sunt iertate pentru tine. Drojdia din omul cel vechi rămâne încă. Iertarea păcatelor trebuie să fie inseparabil legată de purificarea constantă.

Vreau...

Psalmul 11:12: *Cum voi răsplăti Domnului pentru tot binele pe care mi-l-a făcut?*

După ce psalmistul a putut să experimenteze atât de bogat bunătatea Domnului în viața sa și-a mărturisit recunoștința sa, pentru că și-a pus viața în întregime în mâinile lui Dumnezeu. El continuă cu cuvintele: Voi ridica paharul mântuirii. În fiecare zi el poate bea din această abundență și este conștient cu tot ce Domnul a intenționat pentru el. Din paharul mântuirii i se dă tot ce are nevoie pentru a putea merge înaintea lui Dumnezeu. Dacă are nevoie de dragoste, o poate găsi aici. Dacă era în cântarea bucuriei, era acolo pentru el. Tot ceea ce tânjea a putut extrage din acest pahar al mântuirii.

Se aplică asta în viața noastră zilnică de acasă? Poate ne este frică de această întrebare și am prefera să nu ne întoarcem la viața de zi cu zi. Dar aceasta nu se poate.

Dumnezeu merge cu noi în situația noastră personală. El este acolo pentru a ne ajuta. Paharul mântuirii Sale este plin de ceea ce avem nevoie pentru a merge înaintea Lui.

Voi chema pe Domnul în toate zilele vieții mele. Cu aceasta se exprimă psalmistul: *Viața mea de rugăciune, care a fost neglijată până acum, trebuie să devină cu totul alta. Vreau să-L chem pe Dumnezeu în orice situație dificilă.* Îi spun tot ce mi se pare greu și imposibil. Părtașia mea cu El ar trebui să fie atât de strânsă, încât nevoile să mă ducă numai la El. Inima mea a luat decizia de a ține legământul cu Dumnezeu, ca să-L pot răsplăti pentru tot binele pe care mi l-a făcut.

Când întâlnești oameni care au deraiat, mărturisirea lor este aproape întotdeauna: *Mi-am neglijat viața de rugăciune.* Vom fi uimiți într-o zi în veșnicie, când vom afla ce am fi putut realiza prin rugăciunile noastre. Ratăm multe când nu suntem credincioși în asta. De aceea îl înțelegem pe psalmist când spune: *Voi chema pe Domnul în toate zilele vieții mele.*

Mai mult, cum îl putem răsplăti pe Dumnezeu pentru tot binele pe care El ni l-a dat? *Îmi voi împlini juruințele făcute Domnului înaintea întregului popor.* Când auzim vocea lui Dumnezeu, în inimile noastre se poate naște dorința: *Acum vreau să mă schimb și să-mi predau viața complet Domnului!*

O astfel de decizie este un jurământ sacru. Nenorocirea noastră constă în a nu ne ține promisiunea. De aceea, să învățăm de la psalmist când a spus: *Îmi voi împlini jurământul.* Încercăm să schimbăm tot ce am făcut rău până acum în viața noastră.

Deseori vorbim despre împăcarea cu oamenii. Cât ne costă, ca mai întâi să îndreptăm lucrurile cu Dumnezeu? Poate că suntem printre cei care au jurat Domnului: *Iată-mă! Eu sunt*

al Tău și Tu ești al meu! Se poate că și noi am cântat cu evlavie. Chiar am îndrăznit cu Dumnezeu. Dar ce s-a întâmplat cu jurământul nostru?

Din acest eșec înaintea Domnului vin toate înfrângerile și dorințele noastre neîmplinite din viața noastră creștină. Nu ne-am ținut jurămintele. Oh, dacă am lua aceste lucruri în serios și am înceta să nu ne jucăm cu ele! Acesta este modul în care putem răsplăti Domnului pentru tot binele binele pe care ni l-a făcut.

Psalmistul merge mai departe și zice: *Doamne, eu sunt robul Tău! Aici el face or predare completă lui Dumnezeu, Doamne eu sunt robul Tău, fă ce vrei cu mine! Sunt al Tău!* Cât de minunat ar fi dacă am face din asta un jurământ personal al inimii noastre! Vrem să-L alegem ca stăpân pe Domnul, care singur poate stăpâni peste noi și căruia Îi aparținem cu totul. Trebuie să învățăm să ne lăsăm deoparte dorințele și să renunțăm la căile noastre.

În cele din urmă, psalmistul spune: *Îți voi oferi o jertfă de mulțumire!* El promite Domnului că va duce o viață, care este o expresie a recunoștinței. Dumnezeu Însuși ar trebui să-i corecteze umblarea; atunci va fi plin de bucurie și pace.

Vom aduce și noi Domnului această jertfă de mulțumire? Unii oameni oferă doar o colectă, mai degrabă decât o jertfă. Un pastor trebuia să le explice copiilor din slujba duminicală care este diferența dintre jertfă-sacrificiu și colectă-dar mai mic. A fost deosebit de impresionant pentru micuțul Fritz. În timp ce stătea acasă la masa de prânz, și-a privit tatăl și mama tăind bucată de carne. Apoi a încercat să-i dea toată porția lui câinelui, ca să-l răsfete. Cu toate acestea, tatăl său nu i-a permis să facă acest lucru. În cele din urmă, cel mic a trebuit să se supună. Când i-a dat apoi oasele câinelui, acesta a spus: *Mi-am dorit foarte mult să aduc o jertfă. De acum primești o singură colectă* (un dar mai mic-oasele).

Nu facem adesea exact la fel? În loc să-i dăm Domnului o jertfă de mulțumire Îi dăm un singur dar mai neînsemnat. Cei care acum nu sunt pregătiți să se predea complet lui Dumnezeu înseamnă a-I oferi doar o colectă. Putem răsplăti Domnului pentru binele pe care El ni l-a făcut dacă Îi oferim o ofrandă de mulțumire, care constă în viața noastră întreagă. Cu toată puterea inimii noastre vrem să ne punem la dispoziția Lui.

Această decizie nu ar trebui să dureze doar o clipă, ci vrem să rămânem credincioși Domnului până la moarte. La un *Vreau* cinstit din partea noastră, Dumnezeu ne va oferi tot harul Său.

Căldicel înseamnă: a ști suficient despre creștinism pentru a fi condamnat, dar avea prea puțin din creștinism pentru a fi mântuit

Jurământul din sacristie.

Vă rugăm să citiți această scrisoare. O să ies afară. Nu suport să o citești în fața mea. Cu aceste cuvinte o fată tânără vine la mine în paraclisul unei biserici. Nici ea nu se lăsa ținută în brațe și iese înapoi în întunericul serii să aștepte până ce am citit scrisoarea.

Am citit scrisoarea. Era multă tristețe în ea. Trecuse prin multe suferințe și greutăți. Păcatul și vinovăția stăteau asupra inimii și conștiinței. Într-o zi, sub influența altora, ea și-a predat viața diavolului și a conspirat cu el. De atunci nu a mai putut scăpa de gânduri urâte și senzuale și a vrut adesea să se sinucidă. Dar acum venise la un studiu biblic și o oră sub Cuvântul lui Dumnezeu îi deschise ochii. Acum voia să scape din toate necazurile și să scape din această putere.

Am chemat-o înapoi la sacristie și am vorbit cu ea. A fost șocant cât de multă suferință a ieșit la iveală. Ce se poate întâmpla în viața unui tânăr! Această vină se acumulează! Dar voința pentru un nou început interior era acolo. De aceea am putut s-o întreb la sfârșit: Vrei cu adevărat să renunți la diavol și la toată ființa lui? Vrei să-ți predai cu claritate și hotărâre viața lui Hristos? Ea a dat un da răsunător la ambele întrebări.

După ce ne-am rugat am vrut să-i exprim bucuria mea și să-i spun că totul va fi nou și că Hristos este acum Domnul vieții ei. Acum este doar o chestiune de a-L asculta și de a-L urmări pas cu pas și oră de oră. Spre uimirea mea răspunsul vine: Domnule Pastor, asta nu este de ajuns, aş vrea să jur. La început nu știam ce vrea ea. Dar atunci i-am simțit dorul: ea jurase diavolului, iar acum voia să jure și pe Domnul Isus. Așa că au venit momente emoționante, când a stat în fața mea cu degetul de jurământ ridicat și și-a dat viața sub jurământ lui Isus.

Unter dem Kreuz

Wochenblatt zur Vertiefung evangelischen Glaubenslebens

HERAUSGEBER: PFR. D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, KANTON ZUG

Das Blatt kostet vierteljährlich für die Schweiz Fr. 1.50, für das Ausland Fr. 2.—
Bestellungen, Anfragen richte man an: Kuranstalt »Ländli«, Oberägeri, Kanton Zug
Telephon: Oberägeri Nr. 4 53 91. Postcheckkonto: Zürich VIII 4925

Nr. 43

Oberägeri, den 20. Oktober 1940.

6. Jahrgang

Wochenspruch: Lerne männlich streiten!

Johann Arnd.

Praktischer Wandel.

5. Mose 11, 18-20: »So fasset nun diese Worte zu Herzen und in eure Seele und bindet sie zum Zeichen auf eure Hand, daß sie ein Denkmal vor euren Augen seien. Und lehret sie eure Kinder, daß du davon redest, wenn du in deinem Hause sitztest oder auf dem Wege gehst, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; und schreibe sie an die Pfosten deines Hauses und an deine Tore.«

Wenn Christus in unser Leben hineinkommt, ist die erste Folge die, daß Er uns befreit von der Schuld unserer Sünde. Eine weitere Wirkung Seiner Gegenwart ist die, daß Er auch die Macht des Bösen in uns bricht und uns von einem Siege zum anderen führt.

Es ist etwas Wunderbares, den Herrn Jesus zum Zentrum seines Lebens zu machen. Eine neue Gesinnung kommt damit in unser ganzes Dasein hinein. Unser Denken, Fühlen, Handeln und Reden wird ein anderes. Christus ist dann das Ziel unseres Lebens.

Natürlich haben wir auf dieser Linie viel zu lernen. Wir machen immer wieder viele Fehler und können nicht jede Niederlage vermeiden. Aber das ist letzten Endes normal, weil wir eben Menschen sind.

Wir haben lange Zeit vielleicht ganz ohne Christus gelebt. Deshalb ist eine Umstellung nicht so einfach. Und doch muß es dahin kommen, daß wir den Heiland in alle Einzelheiten unseres Lebens hineinnehmen.

Wenn wir auch in dieser Beziehung noch oftmals versagen, so sollten wir doch den Mut nicht verlieren. Denn aller Anfang ist schwer.

Wie wichtig es ist, daß wir uns bis in die kleinsten Einzelheiten hinein beeinflussen lassen von Christus, zeigt uns das Wort Gottes in unserem Texte. Es heißt dort: »So fasset nun diese Worte zu Herzen und in eure Seele und bindet sie zum Zeichen auf eure Hand, daß sie ein Denkmal vor euren Augen seien!«

Weil Gott uns bis ins Kleinste hinein kennt und weiß, wie vergeblich wir sind, gibt Er uns solche praktischen Ratschläge.

Wenn es uns Menschen darum zu tun ist, irgendeine Sache nicht zu vergessen, machen wir uns vielleicht einen Knoten ins Taschentuch, der uns daran erinnern soll. Ich habe mir aus demselben Grunde manchmal einen Faden um den Finger gewickelt.

Aehnlich müssen wir in unserem inneren Leben handeln. Den ganzen Tag über nehmen uns vielerlei äußere Dinge in Anspruch, so daß wir es gar leicht vergessen, an den Herrn Jesus zu denken.

Wir sollen uns daher nach dem Rate Gottes ein Zeichen machen, das uns an Ihn und Seinen Willen erinnert. Wenn ich dann z. B. gerade im Begriff bin, zornig zu sein, werde ich darauf aufmerksam gemacht, daß der Herr auf mich acht gibt. Dadurch habe ich sofort eine Hemmung gegen das Aufbrausenwollen. So kann ich viel leichter das Unrecht vermeiden.

Freilich gibt es Leute, die nur zu schnell einseitig werden auch in dieser Hinsicht. Aber andererseits muß man sich doch fragen: Sind wir nicht alle mehr oder weniger dazu geneigt, nur bestimmte Zeiten unseres Lebens als besonders geheiligt zu betrachten? Diese Auffassung ist unbiblisch und zugleich sehr leicht. Denn man muß dann nicht immer auf der Hut sein.

Man steht vielleicht am Morgen auf, betet, liest die Bibel und singt ein frommes Lied. Das ist an sich schön und gut. Aber leider stürzen sich die meisten Menschen dann derartig in die Aufgaben und Pflichten des Alltags hinein, daß sie gar keine Zeit mehr finden, sich an Christus zu erinnern.

Oder vielleicht spricht man gewohnheitsgemäß vor dem Essen ein Tischgebet. Und dann denkt man keinen Augenblick länger an die Tatsache, daß der Herr Jesus nun wirklich gegenwärtig ist.

Andere gehen am Sonntag in die Kirche und kümmern sich dann die ganze Woche über nicht mehr um Gott. Sie meinen, sie hätten damit ihre Pflicht und Schuldigkeit getan und dem Kaiser gegeben, was des Kaisers ist und Gott, was Gottes ist.

Wie wichtig ist es, daß wir auch in diesem Punkte auf das hören, was die Heilige Schrift uns sagt. Den ganzen Tag über sollen wir an den Willen Gottes denken und uns von ihm bestimmen lassen, nicht nur in besonders dafür reservierten Zeiten. Es ist daher gut, wenn wir uns durch irgendein Zeichen an diese Tatsache erinnern lassen. Freilich ist damit nichts Schablonenhaftes, Beengendes, Gesetzliches gemeint.

Unser Text fährt fort mit den Worten: »Und lehret sie eure Kinder, daß du davon redest!« Diese Stelle ist nun nicht so gemeint, daß wir den ganzen Tag über fromm reden sollen. Denn religiöse Gespräche allein beweisen noch lange nicht, daß wir wirklich in der Gegenwart Gottes leben. Aber andererseits können gerade unsere Worte uns an den Willen Gottes erinnern.

»Wenn du in deinem Hause sitzt...« So fährt unser Text weiter. Auf Grund ehrlicher Selbstprüfung müssen wir zugeben, daß es gerade zu Hause am schwersten ist, ein gläubiger Christ zu sein.

Im Gesellschafts- oder Geschäftsleben, wo man uns nicht so gut kennt, kann man ziemlich leicht seine Fehler verbergen. Man benimmt sich vorsichtig und ist sich gegenseitig bis zu einem gewissen Grade fremd. Aber daheim kennt man uns von Kind auf. Man weiß um das, was wir sind und was wir scheinen.

Eine Frau erzählte mir einmal, daß sie gerade in dieser Hinsicht große Schwierigkeiten zu Hause hatte. Sie hatte sich entschlossen, ein neues Leben mit Christus anzufangen. Ihr Mann wollte das nicht und machte ihr das Dasein wirklich schwer.

Bei jeder Gelegenheit hielt er ihr ihre Fehler vor und spottete: »Was, du willst fromm sein und machst dies und jenes noch?«

In solch einer Umgebung ist es nicht leicht, einen Wandel mit dem Herrn zu führen. Denn unbarmherzig sehen die eigenen Familienangehörigen, ob unser Christentum ein wirkliches ist, oder ob wir nur Theater spielen.

»Auf dem Wege«, so fährt unser Text dann weiter. Mit diesen Worten sagt uns die Heilige Schrift, daß wir uns auf all unseren Wegen, ganz gleich, wo wir uns auch befinden können, daran denken sollen, daß wir ein Eigentum des Herrn sind. Dann erst wird unser ganzes Wesen von Ihm beeinflusst.

Die Fortsetzung unseres Textwortes heißt dann weiter: »Wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst.«

Also früh und spät, zu jeder Zeit, bei allen Gelegenheiten müssen wir in Gemeinschaft mit Christus stehen. Dann erst führen wir einen Wandel praktischen Christentums.

Wir sind erlöst, um als Erlöste in der Welt zu leben. D. Cornilescu.

Zieh mich nach Dir!

O Siegesheld! Du hast dein Werk vollbracht,
du stiegst verklärt empor!
Vorüber war die Angst und Kreuzesnacht,
dich grüßt' des Himmels Tor.
Hinauf, hinauf bist du gegangen,
und mächtig regt sich das Verlangen:
Zieh mich nach dir!

Zieh mich dir nach! Hier ist die Heimat nicht!
Dort ist sie, wo du bist!
Mir ist nur wohl, wenn in mir strahlt dein Licht,
o Sonne, Jesus Christ!
Herr, mach mich los von dieser Erden,
daß ich wie du mög' himmlisch werden!
Zieh mich nach dir!

Zieh mich dir nach durch Freude und durch Schmerz,
zieh uns, so laufen wir!
Du gingst voran, o Haupt, drum himmelwärts
zieh mächtig mich zu dir!
Und wenn du einstens wirst erscheinen
in Herrlichkeit, dann mit den Deinen
zieh mich nach dir!

Dora Rappard.

Gott kann.

In der Heiligen Schrift finden wir an mehreren Stellen recht aufmunternde Worte. So lesen wir Eph. 3, 20: »Gott kann überschwenglich tun über alles, was wir bitten und verstehen.« Röm. 4, 21 heißt es: »Er wußte aufs allergewisseste, daß, was Gott verheißt, das kann er auch tun.« 2. Tim. 1, 12 steht geschrieben: »Er kann mir bewahren, was mir beigelegt ist, bis an jenen Tag.« Hebr. 2, 18 finden wir die Worte: »Er kann helfen denen, die versucht werden.« Und Hebr. 7, 25: »Er kann selig machen immerdar.«